

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 346/2021
18.06.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиоца Агенције за вештачења и консалтинг АА, предузетник из ..., против тужене Републике Србије - Министарство правде - Високи савет судства - Основни суд у Крагујевцу, ради дуга, одлучујући о сукобу надлежности између Привредног суда у Београду и Првог основног суда у Београду, у седници већа одржаној 18.06.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За суђење у овом спору **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Први основни суд у Београду.

Образложење

Тужилац, Агенција за вештачења и консалтинг - АА, предузетник из ... поднео је Првом основном суду у Београду тужбу ради дуга. Први основни суд у Београду се, решењем П 36367/20 од 08.12.2020. године, огласио стварно ненадлежним за поступање у овој правној ствари и по правноснажности решења спис доставио Привредном суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду на даље поступање.

Привредни суд у Београду није прихватио стварну надлежност, па је предмет уз пропратни акт П 5424/2021 од 01.06.2021. године доставио Врховном касационом суду, ради решавања сукоба надлежности.

Решавајући настали сукоб стварне надлежности на основу члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Сл.гласник РС“, број 116/08 ... 88/18) и 22. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 18/20), Врховни касациони суд је нашао да је за поступање у овом предмету, стварно надлежан Први основни суд у Београду.

Према члану 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, привредни суд у првом степену суди у споровима између домаћих и страних привредних друштава, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација (привредни субјекти), у споровима који настану између привредних субјеката и других правних лица у обављању делатности привредних субјеката, као и када је у наведеним споровима једна од странака физичко лице, ако је са странком у односу материјалног супарничарства.

Према наведеној законској одредби привредни судови су стварно надлежни у споровима између домаћих и страних привредних друштава, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација, односно између привредних субјеката, без обзира на правну природу спора, што значи да када се ради о привредним субјектима за стварну надлежност привредног суда довољно је да је испуњен субјективни критеријум. Тек уколико се ради о спору између привредних субјеката и других правних лица за стварну надлежност привредног суда неопходно је да је испуњен и објективни критеријум, односно да се ради о спору између ових лица насталом у обављању привредне делатности. У споровима у којима су обе странке друга правна лица, за суђење је стварно надлежан суд опште надлежности, без обзира на правну природу спора.

У конкретном случају ради се о спору између тужиоца – предузетника и тужене – правног лица која није привредни субјекат, у коме је предмет тужбеног захтева исплата накнаде и награде за обављено вештачење, које је тужилац као судски вештак обавио у предмету Основног суда у Крагујевцу, па Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови из члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова за надлежност привредног суда, с обзиром да није испуњен ни субјективни критеријум – не ради се о спору између привредних субјеката, а ни објективни – спор није произишао из привредне делатности парничних странака.

На основу члана 22. став 2. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци решења.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић